

МОЖЕ ЛИ СЕ ГЛОБАЛИСТИЧКИ ПРОЈЕКАТ *ТРАМПИТИ* ПОСЛЕ АМЕРИЧКИХ ИЗБОРА?

Горка сећања и опрезне наде

Победа Доналда Трампа на америчким председничким изборима могла би бити крупан догађај, преломни, и желели бисмо да јесте. Као сав нормалан свет. Али има много разлога за опрез. Не сме се искључити могућност да је и сам Трамп пројекат „глобалистичке елите”. Огорчење према глобалној хегемонији наднационалног капитала, бестијалној и тоталитарној, толико је нарасло да су можда морали бити отворени неки вентили. Можда је Трамп, ексцентрични милијардер, управо зато истурен: да у своју мрежу прикупи ту огромну енергију отпора нормалног света, па да је онда страћи, избанализује или усмери у правцу безбедном по „глобалистичку елиту”?

Пише: Матија Војиновић

Ово би могло да буде озбиљна ствар.

Америчке председничке изборе, тај двогодишњи петпарачки циркус за залуђивање бесловесне масе, ни овога пута нисам детаљно пратио. То је код мене питање самопоштовања. Већ деценијама фигура звана „амерички председник” само је лутка у једној баналној и блутавој представи, у којој су потпуно срозани и учесници и гледаоци. У представи јефтиној по вредности и убедљивости, скупој и опасној по трагичним последицама и у Америци и широм планете. Иза кулиса америчког председничког система стоји једна тамна структура моћи, езотеријски центар наднационалног капитала који је на ону страну Атлантика пресељен 1917. из Лондона, јер му је за дугорочно већ испројектовани „нови светски поредак” била потребна шира основа, континентална. (Британска острва била су премала за тако нешто, а и преблизу белој Европи, суштински главном „природном непријатељу” тог подухвата „кнеза овога света”.) Иза себе тај центар има миленијумски злокобни шум и метаполитичке мотиве који као да нису људског порекла. У историји евроаријске Европе непрекидно се уплиће од 24. јуна 1717, када је на скупу у Лондону створена прва Велика ложа оперативне масонерије и отворена врата да у европски крупни бизнис и високу политику уђу неке опасне неевропске снаге које су дотад пажљиво држане даље од главног тока. Од тада се може пратити учешће тог центра и те структуре у свим преломним револуцијама, ратовима, атентатима, пучевима, берзанским ударима, у стварањима и рушењима империја и држава. Нису то никакве „конструкције опскурних сајтова” него научно доказане чињенице, није то никаква теорија него пракса завере, са огромним буџетима, мрежама и механизмима које понекад метафорично зовемо *невидљивом руком*. О томе су написане озбиљне књиге, одбрањени докторати, обелодањени круцијални документи.

Данас тај тамни центар и ту структуру зову глобалистичком елитом, јудео-мамонским приоратом, плутократијом новог поретка, светском владом, владарима из сенке. Та имена су углавном тачна, иако су одавно бачена као коска за разглабање потпуно неозбиљним ауторима, да би била претворена у трабуњање и спрдњу, па тако и у заштитни оклоп за стварност коју именују. САД су платформа са које та структура остварује свој планетарни пројекат. САД су и велика жртва тог пројекта, заробљеник. У последњих тридесетак година то више није борба за светску моћ и глобалну доминацију, него прави правцати *рат против Човека, то јест Богочовека*.

Са високих лествица контраиницијације, тај центар већ деценијама режира америчку „председничку представу”. У том периоду, никада промена председника није значила ни најмању промену у америчкој спољној политици, идеологији, војној стратегији, технолошкој филозофији, а поготову не у паразитском финансијском систему установљеном под присилом у Бретон Вудсу 1944. „Амерички председник” је једина променљива у тој добро познатој једначини. За све те деценије само два америчка председника су побркала лончиће и поверовала да нешто заиста одлучују, помислила да су нешто више од славних лутана. Један је „повољно одреаговао на последње упозорење”, други је убијен у директном преносу, ритуално стрељан на улици.

ПОБУНА НОРМАЛНИХ ИЛИ СТАРА ИГРА

У тих последњих тридесетак година „председничка представа” у САД је буквално постала део индустрије забаве, шоу бизниса. Испред кулиса, пред очи слуђене и попростачене масе, у улогу „америчког председника” увођени су један узгајивач коња, један власник плантажа кикирикија, један изанђали глумац, псеудокаубој, један жовијални курвар и фалшсаксофониста, један балван за чији IQ је недостижан и посао трамвајције у Београду.

Тамни контраиницијацијски центар моћи који влада САД тиме се руга „организму домаћину” и целом свету, чинећи игру циничном и намерно провидном. То што се не труде озбиљно да буду уверљиви, разуме се, демонстрација је силе и додатно обесхрабривање ма каквог отпора код идеолошки неписмене масе. Банализација такође.

Представа, међутим, предуго траје у тим жанровским оквирима и постала је досадна. Као медијском, политичком и идеолошком производу, падале су јој све вредности и акције. Многи су почели да дижу главу и постављају озбиљна питања, у матрикс је однекуд продирало мало светлости и промаје, а глобалисти су се управо спремали за скок на Средњи и Блиски Исток, за изазивање хаоса од Магреба до Леванта и за опкољавање Русије. Зато је дејство представе освежено једним скандалозно и трагикомично приглупим човеком на месту председника, који чак не зна ни то да не треба да [ђуска на комеморацијама](#). Онда је на сцену уведен први црнац, Афроамериканец. Ове године требало је да радња буде разиграна првом женом председником, а после њена два мандата чекао је спреман да на то место дође први декларисани хомосексуалац и лечени наркоман. Ох, каква прича: било би то први пут у историји да прва дама Америке буде мушко.

Да ли је ове године стварно нешто [измакло контроли „невидљиве](#)

[руке”](#)

?

У трци се појавио чудни човек, богати мужјак, који говори екстремно нормалне ствари. Хоће да Америку врати Американцима. Не да да она буде мехур пред распрснућем, не да да буде оруђе у рукама „крволочних глобалиста, сатанистички надахнутих”, не да се тиме реално храни антиамериканизам и омраженост Американаца широм света. Неће да његова земља буде бич којим се шибају друге земље и народи, цео свет, у интересу једне опскурне и саможиве мањине иза кулиса, свеједно колико кракова има њена звезда. Хоће да врати породичне вредности, здраву и реалну економију, да иступи из света привида шпекулативног и виртуелног капитала. Хвали Путина и хоће са њим конструктивно да се договара о већ насталом мултиполарном свету. Не мисли да је постојање архинепријатеља неопходно за амерички идеолошки и економски систем, поготову не да се тај непријатељ налази тамо где је указивала досадашња глобалистичка пропаганда. „Мигрантску кризу” види у стварном светлу: као организовану и управљану инвазију исламистичких маса, један од последњих удара на белу и хришћанску Европу, и одбија да Америка тако нешто подстиче, организује и води. Чак се и Србима посредно извинио, у више ситуација рекавши да је бомбардовање српских земаља 1995. и 1999. било страшна грешка, као и отимање Косова у корист једне од највећих мафијашких хоботница у Европи. И Мила Ђукановића назвао је шефом криминалне организације. (...)

Тај човек је управо победио на изборима у САД. Ако све наведено мисли и говори нови председник САД, и ако ће из тога проистећи одговарајуће политичко деловање на домаћем и међународном плану, ово би могло да буде озбиљна ствар. Далекосежна.

Да ли је могуће?

ОТКУД ХИСТЕРИЧНА ПОСТИЗБОРНА КАМПАЊА

Могуће је, наравно. Али има много разлога за опрез, далеко већи но што га је показао рецимо Александар Дугин у свом [првом постизборном иступу](#). Не сме се искључити могућност да је и сам Трамп пројекат „глобалистичке елите”, још једна представа, нешто сложенија, али у оквирима већ виђене политичке технологије. Огорчење према јудеоамеричкој глобалној хегемонији, бестијалној и тоталитарној, толико је нарасло да су можда морали бити отворени неки вентили, неки механизми за амортизовање. Можда је Трамп, ексцентрични милијардер, управо зато истурен: да у своју мрежу прикупи ту огромну енергију отпора нормалног света, па да је онда страћи, избанализује или усмери у правцу безбедном по „глобалистичку елиту”? Можда и није. Можда је све заиста онако како изгледа на први поглед и како је декларисано. Али мора се бити врло опрезан, будан и паметан. Не сме бити залетања ни на једну страну, не сме бити поједностављења, еуфорије, лакомислености.

Једна ствар после америчких избора врло је необична и можда индикативна. Поражена Хилари Клинтон и пре завршетка избора је [признала пораз и понудила Трампу своје услуге](#), али сви светски медији под контролом оних које она представља започели су [хистеричну постизборну кампању](#) против Трампа. Сикћу као усплахирене гује, цијучу, вриште. Они, ах, протестују [против резултата избора](#) (!?). [Не слажу](#) се са Трамповом победом (!?). Спинују. „Спортисти света [разочарани](#) због победе Трампа”. „[Шок и страх](#) међу светским лидерима”. „Берзе се љуљају”. „Избор Трампа [угрожава односе ЕУ и САД](#)”. „Протести широм САД због Трампове победе”. „Почела кампања за [отцепљење Калифорније](#)”. „Американци [враћају патике](#) фирме ‘Њу баланс’ зато што је подржала Трампа”. (...) У тој кампањи приљежно учествује и део новојањичарских медија у Србији, укључујући и неке које можда до скора не бисмо ту убројали, али су се сада убројали сами.

Невероватно. Ови спинови, осим масовне апокалиптичне неурозе, стварају атмосферу као да је Трамп отео победу, лажирао изборе. Као да га није управо изабрала већина Американаца, својом слободном вољом.

При том, у српским јањичарским медијима и „трећем сектору” готово да нема ни једне вести о томе да већинска Америка, која је изабрала Трампа, негде слави. Као да је тамо национална жалост бар колика је међу [глобалистичким плаћеницима](#) у Србији, који су се озбиљно забринули за своје позиције и приходе.

Да ли је у „глобалистичкој елити” заиста толика паника, на прелазу у избезумљеност и хистерију, или та „елита” тако утерује енергију отпора ужасима глобализма у Трампову мрежу, у складу са пројектом?

Мудро је остати опрезан. Само се тако у наредним годинама може имати за шта *трампит* и своја здрава и добронамерна нада. Јер ово би заиста могло да буде озбиљна ствар. Само да не буде опет: „Песимиста је оптимиста са искуством”.

<

Објављено: понедељак, 14. новембар 2016, 06:28h